

♡ 👍 > 15000

Оксана Луцкевська — авторка майже пів сотні дитячих і підліткових книжок, серед яких «Сем, без проблем», «Залізний вовк», «Авіа, пташиний диспетчер», «Папужка» та «Синя парасоля». Оксана захоплюється малюванням, любить дудлінг, біг, перекладає книжки-картинки й комікси. Обожає своє домашнє хвостате: собак Софу й Піппу. Веде сторінки в інстаграмі й фейсбуці. Живе в місті Стейт-Коледж, штат Пенсильванія, США.

Оксана Луцкевська

«ПЕСА І ПЕС»: наш лапатий експрес

ЧОРНІ ВІВЦІ®

Софія Кобяковська — ілюстраторка, створює малюнки для дитячих книжок, пакування, текстилю, виготовляє кераміку з фарфору. Любить довгі прогулянки, подорожі, приготування їжі. Має пухкого песика на ім'я Джейк. Ви можете знайти Софію в інстаграмі та фейсбуці.

♡ 👍 > 12000

ДОСТАВЛЕННЯ СМАКОЛІКІВ

прямо до рота вашого улюбленця!

Маєте пухеньке чи гладеньке щастячко?

Любите його частувати?

Тоді до вас біжить

«ПЕСА І ПЕС: ЛАПАТИЙ ЕКСПРЕС»!

«ПЕСА І ПЕС: ЛАПАТИЙ ЕКСПРЕС»

об'єднує нас у велику стильну собачу родину

ЛАСУНІВ І ЛАСУНОК!

Написала
Оксана Луцкевська

«ПЕСА І ПЕС»: наш лапатий експрес

Намалювала
Софія Кобяковська

YOPHI BIBLI®

Розповіли Анна і Марія Кусь
Записала Оксана Луцевська
Намалювала Софія Кобяковська

«ПЕСА І ПЕС»:

НАШ ЛАПАТИЙ
ЕКСПРЕС

УДК 82-9
Л 82

Луцевська Оксана

Л 82 «Песа і пес»: наш лапатий експрес / Оксана Луцевська;
ілюстрації Софії Кобяковської. — Чернівці: Книги — XXI,
2024. — 136 с.

ISBN 978-617-614-653-7

Анна і Марія здійснили мрію — дівчатка відкрили успішний бізнес: ательє з пошиття собачого одягу. Нині про це ательє говорять усі-усі в Києві! Втім, перед близнючками постає неабиякий виклик: переїзд до Чернівців. Чи вдасться їм зберегти, відновити, переосмислити свій успіх? І які бізнес-навички і зусилля треба наполегливим дівчаткам для того, щоб бізнес привабив нових чотирилапих у новому місті? Читаючи другу книжку «"Песа і пес": наш лапатий експрес», готуйтеся сміятися й реготати, гавкати й рикати. А ще — пізнавати й поглиблювати навички з ведення власного бізнесу.

«"Песа і пес": наш лапатий експрес» — друга книжка із серії «Песа і пес». Її написала українська дитяча письменниця Оксана Луцевська, авторка понад 50 книжок для дітей і підлітків.

УДК 82-9

© Книги — XXI, 2024
© Оксана Луцевська, 2023, *текст*
© Софія Кобяковська, 2023, *ілюстрації*
Усі права застережено

ISBN 978-617-614-653-7

ЗМІСТ

СЕЗОН ТРЕТІЙ	7
Епізод перший. Отакенний переїзд	10
Епізод другий. Усе позитив	13
Епізод третій. Вас вітають Чернівці!	18
Пані й панове, епізод четвертий	21
Епізод п'ятий. Лапатий експрес	26
Епізод шостий. Берися за калькулятор!	33
Епізод сьомий. 50 % на 50 %	39
Епізод восьмий. Внесок у цей світ	46
Епізод дев'ятий. М'язи репутації	52
Епізод десятий. Ці команди	57
Епізод одинадцятий. Genius! Genius! Genius!	58
Епізод дванадцятий. Краща версія себе	63

Сезон Третій

*Ми тут, щоби зробити внесок у цей світ.
А інакше навіщо ми тут?
Стів Джобс*

«ТАК» бруд-брудним лапам!
«ТАК» невпинним гав-гавам!
«ТАК» стриб-стрибанням на людей!
«ТАК» вил-вилянню хвостами!

Адже ти
читаєш книжку

«ПЕСА І ПЕС»!

Це про нашу сім'ю Кусів.
Вона вже об'єднала всіх собак і їхніх людей
у велику стильну собачу родину!

СЕЗОН ЧЕТВЕРТИЙ	66
Епізод перший. Катастрофа, if you wish	67
Епізод другий. Унікально-геніально	73
Епізод третій. Дружба... чи конкуренція?	78
Епізод четвертий. Шлях до цілі	81
Епізод п'ятий. Нереальна ситуація	85
Епізод шостий. От крекеса!	92
Епізод сьомий. Майстер-клас «Кради у друга»	93
Епізод восьмий. На всіх правах, на всіх парах	99
Епізод дев'ятий. Анна й Марія здають?	108
Епізод десятий. Котячі (ка)кульки	114
Епізод одинадцятий. Приємно перепрошувати	119
Епізод дванадцятий. Нові перспективи	122
Історія про історію	125
Епізоди, які не вмістилися у книжку, або собачі анекдоти з реального життя	129
Рецепти, які хоч-не-хоч, а вмістилися в книжку	132

Якщо ти нас іще не знаєш, то ось які ми:

МАМА НАДЯ + ТАТО ВАДЯ + МИ,
близнючки Анна та Марія!
Разом ми — Анна-Марія!

А ось наші суперпеси:
СОФА й Піппа!

Глянь на їхні жилетки! Це тобі не абищо!
Наймодніша жилетка, повір нам!
Собака відомої української зірки
носить таку жилетку!

Тож скажи, чий собака ще не замовив нашу
знамениту київську жилетку «ГОЛОХВОСТІЙ»,
ой, точніше «ГОЛОХВАСТОВ»?

НЕ ЗАБУВАЙ:

аби пес у зимі не мерз,
про його стиль треба дбати ще влітку!

Отже, доки ти шукаєш в інтернеті
наші собачі жилетку, жакет, бомбер, фліску,
худі, дощовик, пуловер, пафер, пуховик, комбік,
ми пропонуємо тобі долучитися до великої
подорожі за лаштунки нашого бізнесу!

Тому, коли пристебнеш
ремінь безпеки, гавкни тричі!

ГАВ!
ГАВ!
ГАВ?

Р-Р-Р-р, поїхали з нами!

«ПЕСА І ПЕС: ЛАПАТИЙ ЕКСПРЕС»

об'єднує нас у велику стильну
МАНДРІВНУ собачу родину!

Епізод перший

ОТАКЕННИЙ переїзд

Будь-який переїзд — це неабияка ПРИГОДА. Якщо ставитися до нього, як до ПРИГОДИ. Та деякі дорослі сприймають переїзд як ПРОБЛЕМУ, чим і псують пригоду. Адже вона одразу стає казусом. А казус — це радше негативна пригода. Хочеш у таку?

— Усе погано, боже, як усе погано, — розпачалася мама, коли тато вів авто.

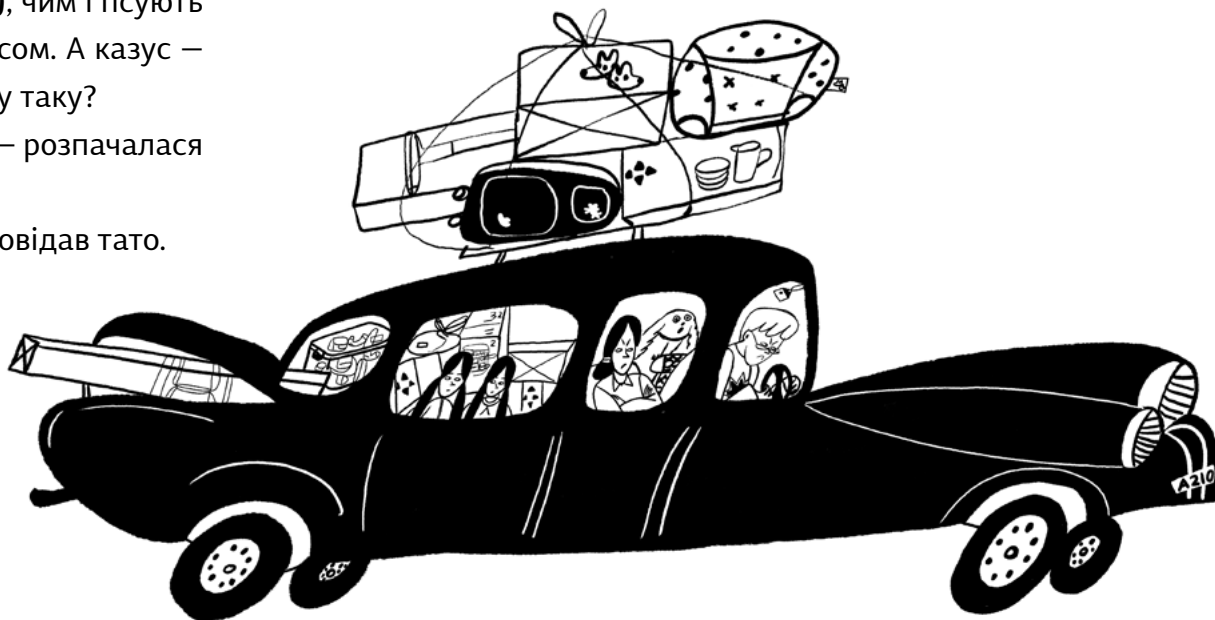
— Є два погляди на переїзд, — відповідав тато.

— Це ще які? — мама поглядала лише в один спосіб — по-вовчому.

— Можна дивитися як на проблему, а можна як на можливість зміни, — тлумачив тато. — Переїзд — це нейтрально. Це ти надаєш йому змісту.

Дарма тато це сказав. Мама засопіла в обидві ніздрі й видала велике «ЙОЙ». На це гавкнула Софа, бо, щойно мама йойкає, Софа сприймає це за знак тривоги. Її підтримала Піппа, бо вона тривожилася, коли тривожилася Софа. Ми всі у тривозі їхали від тривоги. У Києві цього було забагато, а в Чернівцях — менше. Тому ми і їхали.

Тато, як завжди, тримався оптимістом і тримав нас. А ми тримали гавкучих песок. І ще декого тримали — скімливого песика! Ми підібрали його на вулиці, коли сідали в машину. Недарма кажуть, що

мрії здійснюються, тому маєш правильно їх озвучувати. А ми ж іще недавно мріяли завести пса. Відтоді, коли один з клієнтів ательє «ПЕСА І ПЕС» зауважив, що маємо дві песи й жодного пса (мовляв, так не годиться). Й аби ще більше його не засмучувати, вирішили, що годиться нам завести песика. З ним будь-який бізнес, який ми засновуємо, матиме повне право називатися «ПЕСА І ПЕС». У нас попереду так багато всього цікавого! Оскільки ти вже з нами, слухай сюди, ми розкажемо тобі нашу бізнес-історію! Щоправда, нас тут трохи переривають тато й мама, які люблять витратити час на суперечки. Чуєш їх?

Епізод другий

Усе ПОЗИТИВ

У машині горлала сучасна музика. Татів улюблений гурт «Друга ріка»:

«Я подаю вам знак: мадам, тисніть на газ!»

Зазвичай тато підспівував, але зараз тато й мама горланили. Ні, не пісню, якби ж то. Як ти вже знаєш, вони сперечалися.

— Це все треба обертати на позитив! — тато гепав рукою по керму й таки тиснув на газ.

— Не тисни на газ, Вадю! — мама шкірилася, наче койот. — Що обертати на позитив? Ану ж: що на позитив обертати?

— Будь-що! — тато поглядав на нас.

Мама пускала очі під лоба.

— Усе — на позитив, скажіть, дівчатка?

Здається, тато хотів нашої підтримки, але в такому горланні ми вирішили дотримуватися нейтралітету. Нейтралітет, як тобі відомо, — це рішення не брати участі в суперечці.

— Бо врешті-решт усе ж буде **СУПЕР!** — не вгавав тато. — Усе буде **СУПЕР-ПУПЕР!**

Що зрештою усе буде супер-пупер, знав і наш новий песик! Бо він з великим апетитом засмоктував, наче спагеті, шнурівки наших худі. Добре хоч мама цього не бачила. А от Софа й Піппа бачили і сильно йому заздрили. Особливо Піппа.

Піппа часто заздрила малому Містерові Брауні. Здавалося, їй навіть ім'я його звучало значно смачніше, ніж власне. Та що тут дивуватися? От ти з радістю з'їси зо два шматки брауні, чи не так? А чи з'їси ти кілька жмень «піппи»? Що таке «піппа», можеш вигадати, якщо маєш таку саму багату фантазію, як і ми. Наша фантазія проявляється завжди. От, наприклад, коли ми знайшли песика, у нас усіх пробудилася неабияка фантазія щодо його імені.

— Як ми його назвемо? — мама чесала малого за великим вушком.

— Містер Браун! — примружився тато. — Я читав, що так часто називають собак в усіх англійських країнах, — а наш тато наполегливо вивчав англійську, як справжній бізнесмен. Він щойно опанував початковий рівень і перейшов на середній. — **MR. BROWN!** Цей собака коричневий — **BROWN**, — твердив тато.

— Та цей песик радше брауні, солоденький малий, — мама згадала свою улюблену леґумінку.

— Ні, Надю. Він — **BROWN!** — тато любив повторювати англійські слова.

Але такі наполегливі повторення у нашій сім'ї призводили до чого? Правильно, до суперечок. І аби цього не допустити, втрутилися ми, бо наша фантазія розігралася!

— Назвемо його Містер Брауні!

— Гарна ідея, — погодилася мама. — Це і є золота середина!

— **GOLDEN MIDDLE**, — переклав тато. — Це завжди позитивно!

У машині ця «золота середина» спершу дожувала наші шнурівки, а коли співак укотре повторив: «**Я ПОДАЮ ВАМ ЗНАК: МАДАМ, ТИСНІТЬ НА 233!**» — Містер Брауні теж не втримався і почав крутитися. Ні, не під музику. Ти знаєш, коли собака крутиться —

треба терміново зупинятися. Тільки так він нічого не «накрутить» у машині.

— **Стоп**, тату! — ми підхопили Містера Брауні. Софа й Піппа теж підхопилися. І тут — **Н-НЭ!** — ми відчували на рукавах щось тепленьке й мокреньке. Ми такі — **Р-РЭЗ!** — і пустили Брауні на землю. За ним вискочили Софа й Піппа.

— **Йоли-пэли!** — тато сторопів. — Йопсель-дропсель! — він глянув на повідці в машині.

І наш тато — людина від природи щедра на усмішку — став подібним на поганючого троля. Бо просто зараз трійка наших хвостатих улюбленців бігла до знаку «**ЧЕРНІВЦІ**!»! І було б це так гарно, як у кіно: знаєш, коли сповільнюють кадр. Та наші «кадри» не сповільнювалися. Вони мчали, як у рапідній* зйомці! Аж нам у душі похололо. Вони бігли, летіли, а ми вклякло стояли.

— **Софо-о!**
Піппо-о!
МІСТЕРЕ БРАУНІ-І!

— ми верещали, як один.

* Рапідна зйомка — прискорена кінозйомка.

— **Софо-о!** **Піппо-о!**
МІСТЕРЕ БРАУНІ-І!

— Усе пропало, — мама взялася за телефон. — Який номер екстреної допомоги?

— Оце тобі й «мадам, тисніть на газ!», — тато проводжав очима собак, які накивували п'ятами вже за знаком «Чернівці».

Ми нічого не додали. Кажуть, «не згущуй барви», коли завищуєш важливість чогось, та зараз ніхто нічого не завищував. Хіба наші собаки — швидкість. А собаки, якщо пригадаєш, за потреби можуть «витиснути» 65 кілометрів на годину. І наші вже ж постаралися.

Епізод Третій

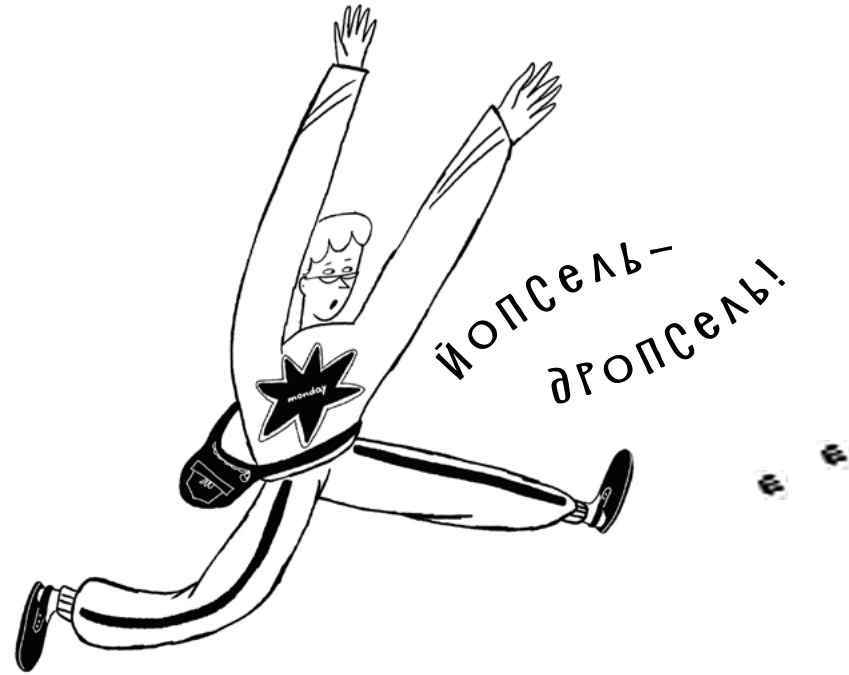

Вас вітають ЧЕРНІВЦІ!

У нас уже було таке, що Софа дременула від нас за білкою. Тоді все закінчилося не просто на позитивній ноті. Нашу Софу зловив інвестор, який спершу заважав, а тоді допомагав розвивати наш бізнес. Та якщо на Андріївському узвозі є шанс, що вашу собаку порятує відомий інвестор, то навряд чи така нагода трапиться на трасі в Чернівці. У Києві через той випадок ми стали відомими. А от що з нами станеться у Чернівцях, точніше біля Чернівців?

Ми втрюх так і стояли вклякло на узбіччі, спершись на автівку. Навздогін за Містером Брауні, Софою і Піппою кинувся лише тато.

Тато біг і кричав. Тато кричав і біг. Луною летіло над полем:

— Йопсель-дропсель... — мама трималася за голову.

— Йопсель-дропсель... — ми трималися за маму. У машині досі грала музика. Тепер уже «Полуничне небо поєднало нас».

— Як поєднало, так і розлучає, — зітхнула мама.

«Полуничне небо зупинило час...» — на цьому мама заглушила двигун. І час справді зупинився.

Ми дивилися вслід нашим собакам. Ми дивилися вслід нашому татові. А від них не було і сліду.

Нам трьом було так кепсько, що ми готові були ви-стрибнути зі шкіри. Але куди стрибати? Отож-бо, ми не знали.

Аби не замерзнути, ми сіли в автівку. Мама обійняла нас. Ми обійняли маму. Усі троє дивилися на дорогу, точніше на придорожній знак: «Вас вітають Чернівці!». І ми всі дуже засумували.

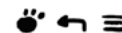
ПАНІ Й ПАНОВЕ,

епізод четв'ятий

Ой, що то була за втрата! Від цього легко було збожеволіти. Щойно ми стали великою собачою родиною і наші собачі жилетки, жакети, бомбери, фліски, худі, дощовики, пуловери, пафери, пуховики, комбіки почали носити всі собаки Києва, нам довелося написати електронного листа нашим клієнтам:

ПЕСА І ПЕС
ательє

Пані й панове!

У зв'язку зі складними обставинами цього тижня ательє «ПЕСА і ПЕС» припиняє свою роботу й іде в іншому керунку. Ми не вдаватимемося у пояснення причин, адже всім зрозуміло, який нині складний час.

Та в нашому серці житимуть усі наші-ваші хвостаті й лапаті друзі. Дякуємо вам за довіру та підтримку! Слідкуйте за нами, бо ми можемо повернутися. Тож пильнуйте — не прогайте! Якщо ми раптом не повернемося, то чуйно дбайте про гардероб, який ми вже створили для вас. І не забувайте: такий гардероб можна передавати з покоління у покоління! Віримо, що скоро всі ми будемо щасливіші та хвостатіші!

Ваше ательє «ПЕСА і ПЕС»
і ваші Кусі

← Відповісти

→ Переслати

— Закривати бізнес — це ціла **ТРАГЕДІЯ**, — мама надіслала імейл.

— Закривати бізнес — це ціла **СТРАТЕЖІЯ**, — відповів тато. — І з цим треба вміти правильно працювати. — Але ми не закриваємо бізнес, ми призупиняємо його, — пояснював він. — Якби ми закривали бізнес, то назавжди припинили б ідею мати власний бізнес. А так, — показав на коробки із жилетками «Голохвастов», — ми віримо, що те, що в Києві тренд, у Чернівцях — необхідність. Хтозна, може,

у Чернівцях собаки теж хочуть ходити в таких жилетках?

— Тату, а що таке «призупинити бізнес»? — ми не розуміли.

На нашу думку, призупинити бізнес — це як призупинити з кимось дружити. Чи, може, навіть попроситися з кимось. Це як, наприклад, сказати «**БАЙ-БАЙ**» Інесі, яка поїхала з котом Вексфордом і мамою в іншу країну. Хоч Інеса й не стала нашою ліпшою подругою, але вона була нашою асистенткою, татовою лівою рукою, помічницею. І в цьому вона була **ЗЕ БЕС**. Коли вона їхала, ми навіть заплакали, а Софа й Піппа — завили. Прощатися завжди не просто.

– Дорогі мої дівчата, – тато обійняв нас і маму, – призупинення бізнесу – це своєрідний сабатікал. А *sabbatical* зародився в ХІХ столітті в Гарварді. І «сабатікал» значить «тайм-аут».

– Ой, не треба тайм-ауту, – ми пригадали, як нудилися, коли батьки востаннє оголошували нам тайм-аут.

– Ні, це не той тайм-аут, – тато міркував, – це дещо інший.

Ми дивилися на маму, котра слухала тата. Вона була схожою на гору в тумані. Над нею теж нависали сірі хмари. Цей її настрій передавався нам, але не татові. Він свої пояснення про сабатікал роздавав так просто, що здавалося, йому й за вухом не свербить.

А от Софі й Піппі за вухами свербіло. Тому вони час від часу переривали татові тлумачення гучним постукуванням лап. Софі за вухом навіть смерділо. За Піппиним вухом, дозволь пояснити. Отож вона постійно нюхала Піппу. Й от чесали вони за вухами та фиркали. І це все під час татових тлумачень. За ними фиркати почала мама.

А потім мама зробила фейспалм, і тато замовк. Фейспалм – це майже як сабатікал. Значить «тайм-аут». Але мамин фейспалм – це прямо **СОБАТІКАЛ**, а не сабатікал. Це значить:

ПРИПИНІТИ МАЮТЬ
УСІ
ВСЕ
Й НЕЗДІЙНО.

Нам усім було страшенно прикро. І стало ще прикріше, коли ми почали отримувати відповіді на імейл «Пані й панове». Бо, як виявилось, клієнти ще й як потребували нашого ательє.

Епізод П'ЯТИЙ

Лапатий ЕКСПРЕС

020-20! 020! 020! Це правда?
Ми не вірили власним очам.

— Наші! — мама не стримувала сміху. — **ХО-ХО!**
ХО-ХО! — вона вибігла з машини й широко розставила руки,

немов хотіла зупинити собою те незвичне, що на нас рухалося. Автівка, з якої вивалювалися щасливі лапи та вуха, а ще розпростерті долоні.

Скільки їх? У машині їхав індуїстський бог Шива. Знаєш, такий, із чотирма руками? Щоправда, у цього Шиви було аж шість рук! Ми навіть трохи злякалися. А от мама, навпаки, бігла назустріч!

— Ура! — летіла вона. — Ура!

— Ура! — заверещала автівка.

Гр-р-р-р-р-р!
ГАВ! ГАВ!

Авто зупинилося, і на маму вискочили Софа та Піппа! А Містер Брауні рвонув до нас не сам — за собою він тягнув чоловіка у спортивній формі!

— **ВУ-ХУ!** — радісно підскакував чоловік. — Ваш пес — **ЛАПАТИЙ ЕКСПРЕС!** Диви, як рухається без зупинок! Призначений для далеких відстаней! І в цьому весь сенс!

Ми втупилися очима в чоловіка у спортивній формі. Те, що він казав, справді мало сенс. А сенс, як знаєш, — це чиста правда щодо чогось. У нашому випадку щодо Містера Брауні, який сперся на нас великими брудними лапами й узявся активно облизувати наші носи.

ФЕ - Е - Е - Е - Е - Е - Е - Е...

Далі він подзюрив під кущ, під кущ і ще раз під кущ. І розвернув себе й чоловіка у спортивній формі назад до автівки, де досі стояли мама, тато, Софа, Піппа та ще хтось. Цей «хтось» діставав з кишені смаколики. Гарненькі такі печивка у формі кісточки. Аромати були такі, що ми навіть захотіли їх скуштувати.

— Я їх і сам їм, — сказав чоловік, даючи нам по печивку, — і всім раджу.

— Це собачий корм? — ми згадали, як Інеса трохи «посмакувала» собачу їжу.

— О, ні! Це — делікатес! **НЯМ**, — нюхнув «хтось».

— Дівчатка, ви маєте страшенно радіти, ось мама вже страшенно радіє, — тато обійняв маму. — Правда, Надю? — Мама справді була в гуморі. — Адже ми зустріли справжнього селебріті. Це — Ясь Хрясь. Він не лише шеф-кухар кількох чернівецьких ресторанів, а й новатор, який впроваджує екологічно безпечне перероблення їжі.

— Добре, — ми кивнули у захваті. Ми дуже «за» збереження екології. Ми навіть слідкуємо за Гретою Тунберг. Знаєш таку? Це молода екоактивістка. — А що-що ви робите? — ми наважилися узяти по «кісточці».

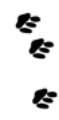
Тато наминав з торбочки, яку йому дав шеф-кухар Ясь Хрясь. Мама й собі вже третю «кісточку» за щоку кинула.

— Наприклад, береш гарбуз! **ХРЯСЬ! ХРЯСЬ!** І в каструлю. Потім — **Ш-Ш-Ш!** — вариш. Те саме з рибою. **ЛУСЬ! ХРЯСЬ!**

— Вариш — **Ш-Ш-Ш!** — мовив тато.

— Тоді такий — диви! — на столі харчові відходи. І що робити?

— У сміття? — озвався чоловік у спортивній формі. — У нас у родині завжди так. Жінка така, типу: «Микосою, це сміття!».

— Отож-бо, Микосю. І це велика помилка! З відходів можна приготувати ось такі печивка! Для людей і собак! Собаки на них гарно тренуються і практикують чудесну поведінку. Люди теж.

— Та я і сперечатися не буду, — пан Микось у спортивній формі перескакував через повідець Містера Брауні, котрий стрибав на Яся Хрясь. — Треба було лише бачити, як ви зупинили собак цим печивом! Ви «орудували» ним, їй-богу, як Довбик — м'ячем! Або як Усик — кулаком! Чи як Харлан — шпагою!

— Серйозно? Як би я хотіла це побачити, — мама посмутнішала. Ми не зрозуміли, що саме: наших видатних українських спортсменів, а чи наших прожерливих собак.

Утім, ми кивнули за мамою. Бо якщо чесно, то ми хотіли б побачити все зі згаданого! Ми за таке шоу своїх кишенькових не жаліли б. Але як же його побачити?

І тут — **ЕВРИКА!** — як грім на голову! **Велика ідея!** Ти ж пригадуєш, як з великою ідеєю? Ти з великою ідеєю не народжуєшся, ти вигадуєш її!

— Мамо! Тату! Слухайте всі! Ми можемо це побачити!

— Як? — мама бровою повела.

— Ми тут зібралися не дарма. Скажіть? — поглянули ми на всіх. — Це, як ото написано в одній книжці про відьмочку з рудою косою, нас же стежка сюди привела.

— Що ви маєте на увазі? — шеф-кухар примружився.

— Ми можемо продавати ці печивка! Як лимонад! На стенді! Або ні, краще ні, як... — ми міркували. — Чи ви, може, пане Ясю, уже їх продаєте?

— Ще ні, але міркую про це, — відповів Хрясь.

— Умгу, умгу, умгу, — підхопив Микось у формі. — І можна робити з доставкою! Доставляти настрій у будні та свята! Лише гляньте на цей **ЛАЗАТИЙ ЕКСПРЕС!**

Ми всі глянули, бо не глянути було неможливо. Наші собаки були такі вдоволені та ситі, вони вертілися і гавкали, готові були тягти нас щодуху на повідцях до Чернівців!

— **ВЗВ**, — мама була на сьомому небі. — І ми укладемо угоду й разом будемо вести новий бізнес, — заторохтіла вона. — Слухайте сюди! Це ж геніально!

— Авжеж, прекрасно, — засміялися ми врешті-решт. — І ми це зробимо, мамо!

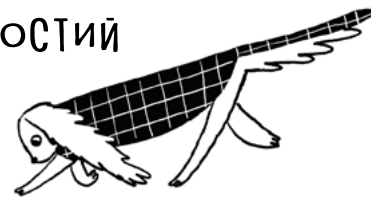
— Але як, Надю? — тато розгубився. — Як, дівчатка? Ми ще навіть у Чернівці не заїхали.

— Та-а-ак, не нервуйся, Вадю, — мама, наче статуя у парку, замислено притулила кулака до рота. — Шановні пані й панове, слухайте мене, ця ідея, геніальна ідея, зазначу, — це питання часу й бізнес-організації. Я хтозна-скільки чекала такої геніальної ідеї.

Ми всі відчували мамин запал. Її енергія передалася нам **електромгнітними хвилями**. Єдине, що тривали ці хвили недовго. Уже за мить став накрапати дощ. Обмінявшись контактами, усі розбіглися по автівках.

Епізод шостий

Берися ЗА КАЛЬКУЛЯТОР!

— Запускай калькулятор, будемо лічити! — мама тримала телефон у руках. — Партнерство в бізнесі — це гармонійна фінансова взаємодія.

— Надю, нам зараз треба взаємодія у вивантаженні наших речей з машини, — тато тицьнув пальцем на нашу автівку. — Це справжнє партнерство, **ГАРМОНІЙНЕ**, як ти кажеш. Глянь, он навіть собаки працюють! — Софа, Піппа й Містер Брауні намагалися дістати м'ячик, який закотився під сидіння.

— Якщо я візьмуся за вивантаження, Вадю, хто ж тоді бізнес робитиме? Пам'ятаєте, як довго ви розвивали план ательє, збирали клієнтів?

— Те, що ти називаєш «довго», ми з дівчатками називаємо «як оком змигнути», — тато пихтів, дістаючи валізи, торби й коробки.

— Ну, нехай, — мама швидко відвела погляд, — та в мене вже готовий план! Сідайте за стіл перемовин! — вона роззирнулася. — Хоча, гм, його тут немає.

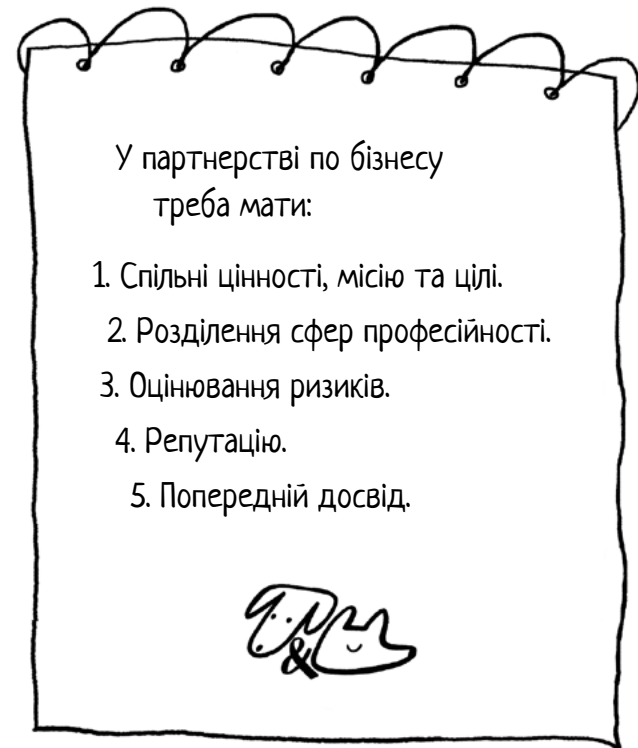
— Та йдіть сідайте за мій! — це був пан Микось у спортивній формі. — Як виявляється, ми сусіди. Ходімо, ходімо, ми маємо такий стіл.

І, повагавшись із секунду, ми таки пішли. За столом перемовин уже сиділа радниця — пані Алла, за фахом спортивна коментаторка. І, як виявилось, пан Микось теж був спортивним коментатором. І поза

професійними зацікавленнями вони обоє мали велике хобі: коментування.

Й ось уяви: ми всі сідаємо за стіл. Наші собаки засідають під стіл. І починається!

— У партнерстві по бізнесу нам треба мати... — мама кладе на середину столу свій блокнот. І вся наша сім'я, навіть собаки, і коментатори встромлюють носа в її записи:

У партнерстві по бізнесу
треба мати:

1. Спільні цінності, місію та цілі.
2. Розділення сфер професійності.
3. Оцінювання ризиків.
4. Репутацію.
5. Попередній досвід.

P.M.

– Умгу, – замислився тато, перечитуючи. – Попередній досвід маємо. Репутацію маємо. Оцінювання ризиків, розділення сфер професійності, спільні цінності, місію та цілі **MUST DO**.

– Дозвольте прокоментувати, – озвався пан Микось. – **MUST DO** звучить як вимога. Так починати бізнес не варто.

– А вимога, додам я до коментаря, – сказала пані Алла, – це не завжди добре. Вимагати – це розпоряджатися. А ви ж такого в партнерстві не хочете?

Ми замислилися. Замислилися наші собаки. А Містер Брауні навіть припинив жувати скатертину. По-перше, нам не подобалося, що коментатори коментували. По-друге, нам не сподобалося те, **ЯК** вони коментували. Говорили вони голосно, ніби в мікрофони. Такі голосні звуки заважали нам думати.

– Мамо, тату, ось у гуглі пишуть, що партнерство – це завжди **win-win!**

– Дівчата, – затнувся тато, – а хіба ви забули? Я проти бізнесу, що приносить гроші.

– Дозвольте прокоментувати, – перебив пан Микось, – бізнес або приносить гроші, або це альтруїзм.

– А альтруїзм, – втрутилася пані Алла, – це готовність жертвувати особистими інтересами. Хіба ви цього хочете?

**ТА ЩО ЗА
ЙОПСЕЛЬ?**

Ці коментарі перебивали будь-яку слушну думку. Зате вони геть не заважали нашим собакам. Ті точно були не готові жертвувати власними інтересами. Містер Брауні таки стягнув зі скатертини татів смаколик, у який Софа й Піппа вчепилися зубами.

– Ось вам альтруїзм! – пан Микось аж привстав. Наші собаки загарчали на пана Микосю.

– Арбітра, нам треба арбітра! – встала з-за стола пані Алла.

І тут ми в гуглі бачимо, що арбітра треба й у бізнесі.

– Мамо, тату! Арбітра справді треба! – підскакуємо. – Бо як такий самий конфлікт у партнерстві, то без адвоката не обійтись.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.